Vi hos Øglænd

. 47 SOMMEREN 1966 13. ÅRGANG

Det vakreste jeg har lest:

Han tek ikkje glansen - - -

Han tek ikkje glansen av livet,
den Frelsar som kallar på deg.
Fyrst då kan for alvor du leva,
når Han får deg fylgja på veg.

Du høyrer dei dårande røyster
som lovar deg gullglim og glans,
men ingen legg lys over vegen
som Jesus og kjærleiken hans.

Han hjelper i brattaste bakkar,
og stydjer når vegen vert smal.
Han signar dei sollyse sletter,
og lyser i døds-skuggens dal.

Han fører deg frelst over fjorden,
heilt fram til den himmelske strand.
Når døden sin brottsjø du møter,
vil Jesus dra båten i land.

Han tek ikkje glansen av livet.
Han gyller din morgon og kveld,
og opnar ei dør til dei salar
der æveleg høgtid du held.

Disse versene av T. Bjerkrheim er noe av det vakreste jeg har lest.

Kristine Joa, konfeksjonsfabrikken.

Forsiden:
Det var kø fra tidlig morgen da Matsenteret ble åpnet tirsdag 29. mars. Innfelt: Sigurd J. Øglænd overrekker blomster til den første kunden, en dame fra Bryne. — Se ellers lederartikkel side 3 og hovedartikkel side 5.

NR. 47
SOMMEREN 1966
13. ÅRGANG

INNHOLD:

Aksjeselskap 1
Et lite eventyr 3
Matsenteret 5
Syntetfibre 11
14 000 stipendiekroner 12
Bjarne Fjeldanger 13
Bedriftsutvalgene 14
Studietur til Holland .. 15
Ergometersykkelen 16
Ø-skytterne 17
Rasmus Rasmussen 17
Festspill-tur 18
DBS nr. 100 000
til Sverige 20
Jeg og mitt arbeid 24
12 cm over knærne? .. 26
Fra bedriftsmuseet 29
Kongens sølv til Svihus 30
Hjelpefondet 33
DBS Moulton i sentrum 34
Trigger til topps 36
Vern deg selv 37
Svein Øiestad 38
Personalia 39
Sandnes før og nå (omslag)

Redaksjonskomitéen:
J. Gimre *Konfeksj.fabr.*
A. Aarskog *Manufakt.avd.*
S. Haugland *Sykkelfabr.*
Sch. Sandved *Sykkelfabr.*
E. Omdahl *Fast medarb.*

HUSORGAN FOR
Jonas Øglænd
AKSJESELSKAP SANDNES
Redaktør: Thorvald S. Øglænd

Overgangen til aksjeselskap

I et ekstraordinært andelseiermøte 22. juni 1965 ble det besluttet at det personlige selskap Jonas Øglænd skulle gå over til aksjeselskap fra 1. januar 1966.

Konstituerende generalforsamling i Jonas Øglænd A/S ble avholdt i Konfeksjonsfabrikkens spisesal 16. april 1966, hvor statutter for selskapet ble enstemmig vedtatt.

I denne forbindelse er det naturlig å ta et tilbakeblikk over firmaets utvikling gjennom de 98 år det har eksistert:

Firmaets grunnlegger, bondegutten Jonas Øglænd fra Høyland fjellbygd, startet sin lille landhandel i Sandnes 18. april 1868. Forretningen gikk etter hvert framover slik at da Jonas Øglænds sønner Jakob og Lars ble voksne, hadde faren en godt innarbeidet landhandel med stor omsetning og god fortjeneste. — Forretningen omfattet kolonial, manufaktur, kraftfor, etc., og omsetningen gikk for en stor del til bøndene i de omliggende distrikter.

I slutten av det 19. århundre begynte Jonas Øglænds sønner Jakob og Lars å selge sykler. Fra en spe begynnelse utviklet dette seg etter hvert til å bli en forretning som også faren begynte å interessere seg

for. Dette resulterte i at de tre gikk i kompaniskap, og slik begynte et enestående samarbeid mellom faren og hans to sønner — et samarbeid som varte livet igjennom.

Det ble satset på utvidet produksjon av deler til sykler parallelt med utvidelse av den gamle landhandel til å omfatte konfeksjon og salg av manufaktur engros. Produksjon og omsetning i begge avdelinger økte fra år til år, og de nødvendige utvidelser av fabrikker og maskinelt utstyr fulgte hakk i hæl.

Da Jonas Øglænd døde i 1931, ble hans to sønner Jakob og Lars eneinnehavere av firmaet.

I forbindelse med den konstituerende generalforsamling ble Ottar Espelands byste av Jonas B. Øglænd avduket. — Avdukningstalen ble holdt av Sigurd J. Øglænd. — Bysten er nå plassert i resepsjonen på sykkelfabrikken.

I 1937 opprettet Jakob og Lars Øglænd en firma-avtale med en kapital på 5 millioner kroner, fordelt med 14 andeler på Jakob Øglænd og 14 andeler på Lars Øglænd.

Andelene ble etter hvert gjenstand for en arvefordeling etter salg innen hver familiegruppe, med det resultat at vi i de senere år har operert med 1680 andeler.

Etter hvert som firmaet vokste, og i de siste par år fikk en omsetning på 140-160 millioner kroner årlig, ble det mer og mer klart at det på lengre sikt ville bli vanskelig å drive som personlig selskap.

Firmaets styre så i øynene at utviklingen ville kreve en skarpere definert administrasjon enn den som var praktisert hittil, og at man i fremtiden måtte regne med at et aksjeselskap ville være lettere å administrere enn et personlig firma med så mange andelseiere.

Med den løpende rasjonalisering, utbygging av fabrikker og anskaffelse av maskinelt utstyr både til Sykkelfabrikken og Konfeksjonsfabrikken, ble det stadig større behov for kapital. Det var derfor helt nødvendig at firmaet fikk en selskapsform som gjorde det mulig å samle kapital på firmaets hånd til delvis dekning av den fortsatte utbygging.

Det var klart under forhandlingene om overgang til aksjeselskap at denne forandring ville beskjære andelseiernes inntekter.

At andelseierne viste sin interesse og forståelse for tidens krav på en slik måte at de gikk inn for overgang til aksjeselskap, var meget oppmuntrende for styret, som tror at vi på denne måten har sikret en fortsatt gunstig utvikling av firmaet.

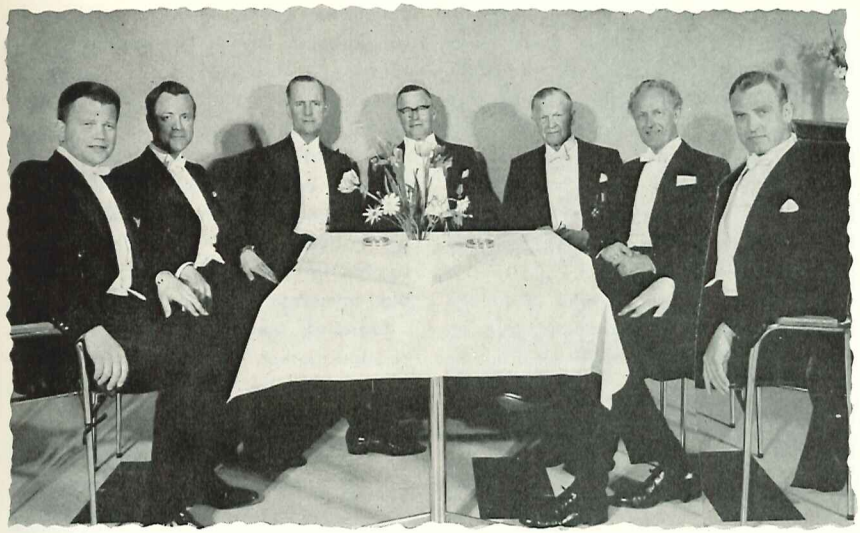

Firmaets styre: F.v. Gunnar Block Watne, Lars Øglænd, Tor L. Øglænd, Jonas B. Øglænd, Sigurd J. Øglænd, Arne Øglænd og Erik O. Hauge.

Jonas Øglænd A/S har overtatt det personlige firmas aktiva og passiva til bokført verdi.

Andelseiernes kapitalinnskudd pr. 31. desember 1965 var kr. 13 440 000.00, og aksjekapitalen er satt til dette beløp, fordelt på 5040 A-aksjer og 8400 B-aksjer. Aksjenes omsetlighet er begrenset, og må godkjennes av styret.

Etter statuttene skal det velges 7 styremedlemmer.

Til styre ble valgt:

Jonas B. Øglænd, formann
Sig. J. Øglænd, varaformann
Tor L. Øglænd
Arne Øglænd, Lillehammer
Lars Øglænd
Gunnar Block Watne
Erik O. Hauge, Haugesund

Jonas B. Øglænd

Matsenteret — et lite eventyr

Det ligger en dyp tanke bak det at vi så gjerne ville åpne vårt matsenter i mars, nemlig den levende tradisjonsfølelse i vårt firma.

De fleste av våre medarbeidere vet at vi kan feire vårt 100-års jubileum den 18. mars 1968 — om snaut to år. I virkeligheten var vårt firma 100 år en dag i mars i år, den nøyaktige datum vet vi ikke. —

En gildere markering av denne begivenhet enn åpningen av matsenteret ville det være vanskelig å finne.

Vårt firmas grunnlegger, Jonas Øglænd, var så over alle grenser "forhippen" på å begynne å handle for seg selv at han allerede som 19-åring følte seg tilstrekkelig vel utrustet til å sette i gang. Jeg vet det, for han har selv fortalt meg det.

Når vi regner vårt firmas grunnleggelse fra den 18. april 1868, er grunnen den at han først da var blitt myndig og kunne gi firmaet sitt eget navn, som i dag er kjent over hele Norge — og svært mange steder ute i verden.

Men hva begynte han å handle med? Det var kolonialvarer. Etter hvert tok han opp mange andre artikler. —

Som den fremragende og forutseende kjøpmann han var, spesialiserte han seg allerede etter den store handelskrisen i 1880-årene på noen få artikler — og kuttet resolutt ut en del varesorter som nok kunne synes nødvendige, men som ikke var særlig rentable.

Gjennom de skiftende tider fortsatte han med en slik rasjonalisering, men han holdt kolonialvarer til sine dagers ende — og da hadde han handlet i 65 år. —

Vi, hans etterfølgere, har ikke bare følt oss bundet av tradisjonen. **Matvarer må** folk ha før noe annet. Derfor har vi heller ikke villet kutte ut denne del av vår virksomhet selv om dagens krav til spesialisering er blitt stadig mer fremherskende.

Vi hadde lenge ønsket å gjøre noe med vår kolonialforretning som i årevis måtte friste en kummerlig tilværelse når det gjaldt butikkrom, — men som allikevel solgte mer pr. kvm enn noen annen avdeling i våre butikker. —

Først etter at konfeksjonsfabrikken i sin helhet kunne flyttes over i nye fabrikklokaler, fikk vi frigjort tilstrekkelig rom.

Nå hadde vi mulighetene, hvordan skulle vi utnytte dem? —

Vi hadde en av byens eldste forretninger i kolonialbransjen, vi ville følge med tiden. Det var nødvendig å utvide og modernisere denne del av vår virksomhet for derved å kunne yte vår stadig voksende kundekrets bedre servis.

Øglænds Matsenter er blitt resultatet, et supermarket, en hypermoderne selvbetjeningsbutikk med et enestående utvalg. —

Halvor Wilberg

Matsenterets daglige leder, disponent H. Wilberg, er en energisk og idérik ung mann med friskt pågangsmot og uvanlig arbeidskraft. — Han og hans stab av elskverdige og vennlige medarbeidere vil gjøre hva de kan for å stå til tjeneste på alle vis og gjøre Matsenteret til en trivelig butikk hvor det er hyggelig å komme inn.

Det er det som er meningen. — Det er det som er vårt ønske. —

Med vennlig hilsen

Sigurd J. Øglænd

★

En mann er aldri så svak, som når en pike forteller ham hvor sterk han er!

Matsenteret er blitt storsuksess!

FORELØPIG TOPP-DAG GAV
72 000 I OMSETNING

★

Med gavesjekker på tilsammen 2 500 kg kaffe fordelt på samtlige husstander i Storsandnes, med smellende vimpler og feiende janitsjarmusikk, med kø som måtte slippes inn i puljer av tililende politikonstabler fra tidlig formiddag til sent på kvelden, med gratisutlodninger og lykkehjul, med demonstrasjoner og smaksprøver, — i en kakafoni av febrilsk aktivitet og hektisk travelhet åpnet firmaet tirsdag 29. mars sin nye avdeling:

Øglænd MATSENTER

Nå er det gått tre måneder siden den sagnomsuste åpningsuken der vi første dagen satte Norgesrekord i omsetningshastighet på fire kassaapparater. Trafikken i Matsenteret har etter hvert stabilisert seg, og det kan være på tide å kikke litt på forretningen, på opplegget, og på det sannsynlige resultat av de forventninger ledelsen måtte ha.

Tomas Anda er sjef for kolonialavdelingen. Her noterer han nye forsyninger til salgsreolene.

Matsenteret har fått nye og hypermoderne lokaler i konfeksjonsfabrikkens tidligere rom i underetasjen mot Erling Skjalgssonsgate, — der hvor vi hadde garderober og kantine før fabrikken ble flyttet til Vågenområdet. Den effektive salgsflaten dekker vel 600 kvm, og det betyr jo en vesentlig utvidelse når vi vet at den gamle kolonialbutikken mot Gjesdalveien hadde en salgsflate på ca. 50 kvm (med den største kvm-omsetningen i firmaet).

Som butikksjef i Matsenteret er ansatt Halvor *Wilberg*, en dynamisk ung mann fra Toten. Han hadde aldri vært på Jæren før, men trives godt med sin familie; og besvarer spørsmålet om han nå regner med å bli jærbu for godt, med et forsiktig:

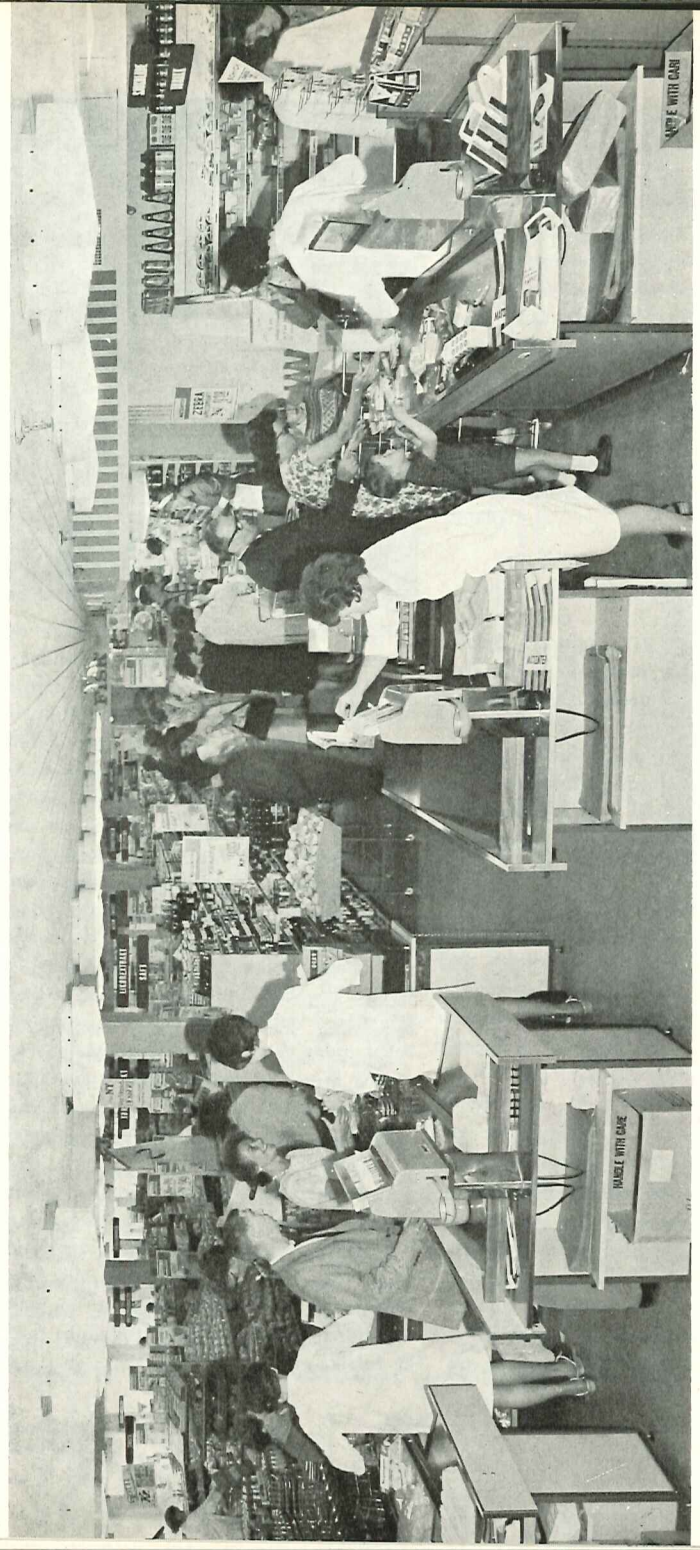

En ganske tilfeldig dag i Matsenteret. I bakgrunnen til venstre ligger kjøttavdelingen; i bakgrunnen midt i bildet finner vi fiskeavdelingen, og videre innover t. h. ligger en avdeling for brød og melk. I forgrunnen de fire kassaapparatene som på åpningsdagen klarte ny norgesrekord i omsetning.

I de siste dagene før den offisielle åpning hersket en febrilsk aktivitet i lokalene. Travle representanter arbeidet til langt på natt for å fylle hyllene.

«Je' må jo først se om je' blir akseptert.» (Det er han alt blitt.)

«Matsenteret», sier Wilberg, « er i sitt opplegg vesentlig forskjellig fra den kolonialforretningen firmaet hadde før. Vår omsetning er i første rekke basert på kvalitetsvarer til meget rimelige priser. Vi kan holde våre lave priser fordi vi kjøper inn så store kvanta at vi får en lavere innkjøpspris, og fordi vi med den store omsetningen også kan redusere vår egen avanse.»

«Er alle varene rimeligere enn vanlig?»

«Nei, det kan vi vel ikke si. Vi har vel ca. 1500 forskjellige artikler i forretningen, og av disse har vi hver uke spesielt lave priser på 25-30 artikler. Disse tilbudene prøver vi å variere fra uke til uke slik at vi dekker så mange kundegrupper som mulig. En husmor er spesielt interessert i matvarer, en ung dame er kanskje mest interessert i f. eks. hårspray, mens en mann gjerne fester seg ved spesialtilbud på tobakk og sigaretter.»

«Vi ser at en og samme artikkel kan ha to priser — avhengig av om den befinner seg i hyllene eller i "sjokkselgerne" fremme på gulvet. Kan ikke dette virke irriterende på kundene?»

«Vel, det er vanlig salgspolitikk i større matsenter. Ellers vil jeg jo også si at våre "sjokkselgere" med spesialtilbud er godt fremhevet i lokalet. De har iøynefallende og farverike plakater, og skulle stikke seg godt ut. Men det er riktig at denne omsetningsformen krever mer av kundene. Etter min mening er det imidlertid på høy tid at forbrukeren blir mer prisbevisst og oppmerksom på hvilke tilbud han kan få. Jeg tror således at man ofte betaler mer enn man

aner for den bonusen som praktiseres i enkelte forretninger.»

«Vi forlot jo bonusordningen ved overgangen til Matsenteret. Hvorfor — og hvilken reaksjon har man sporet?»

«Det er ingen bakgrunn for bonus nå lenger, ettersom det er slutt på veiledende utsalgspriser. Og det som gjør at vi kan kalkulere våre utsalgspriser så lavt er bl. a. nettopp dette at vi er uavhengige av en fast bonusordning. Det var mye snakk på forhånd om at vi ville merke en sterk reaksjon, men jeg kan ikke si at jeg har registrert noe som helst i den retning.»

«Hvorfor går utviklingen mot de store kjøpesenter i husholdningssektoren?»

«Fordi det gir forbrukeren større fordeler. Et stort matsenter har gunstigere innkjøp, mindre omkostninger, større salg pr. ansatt, — og kan dermed gi sine kunder gunstigere tilbud. Det blir ellers en viss variantbegrensning innen de forskjellige artiklene når vi skal holde så stort artikkelutvalg, og dette er også en fordel for kundene. Småpakkene er nemlig relativt dyrere, og det er nettopp disse pakkene vi forsøker å kutte ut.»

«Har vi stor nok salgsflate i vårt Matsenter?»

«Det tror jeg nok vi kan si, men på den annen side kan det nok innen dette lokalet bli aktuelt med visse småforandringer for å få utnyttet plassen bedre. Det er ting som vi først har kunnet registrere i praksis.»

«Parkeringsplass viktig?»

«En absolutt forutsetning. Vi har jo plass for opptil 50-60 biler like utenfor forretningen, og har sett hvor viktig den er. Parkeringsplassen tror jeg også vi må se som en viktig grunn til den store kundekretsen vi har fått fra Stavanger og distriktet.»

«Hvis man etter tre måneder skal se på resultatene i forhold til de kalkyler man hadde satt opp på forhånd?»

«Jeg tror vi kan slå fast at omsetningen ligger an til det dobbelte av hva den var stipulert til på forhånd. Det skyldes i første rekke at trafikken fra distriktene er blitt mye større enn vi hadde regnet med.»

«Kan vi trekke frem noen tall som gir et visst inntrykk av omsetningshastigheten?»

«Vi kan fortelle at vi på en eneste dag har hatt et samlet salg på 72 000 kroner, at vi på en eneste uke snudde hele varebeholdningen to ganger, eller at vi på en eneste kasse en dag hadde 24 000 kr.»

T. h.: Sjekker for i alt 2.5 tonn kaffe ble innløst på åpningsdagen. Her er det Else Flister som overrekker kaffeposen til en ung kunde.

«Hvilket sammenligningsgrunnlag har vi for å vite at dette er noe helt enestående?»

«Det skulle fortelle en god del når vi vet at leverandøren av kassaapparatene i sin reklame sier at apparatene har en kapasitet på opptil 15 000 kroner på en dag!»

— — —

Betjeningen i Matsenteret omfatter 9 fast ansatte og 15 damer i deltidsarbeide. En del av de ansatte har fulgt med fra vår gamle kolonialforretning, — og det ligger nær å spørre dem hvordan forandringen føles.

"**Vi**" har vekslet noen ord med Mia *Auglænd*, som etter fire år bak disken i kolonialen skulle være en av de nærmeste til å registrere fordeler og/eller ulemper ved overgangen til denne nye butikkformen:

«Jeg synes vi bak diskene har det greit i den nye forretningen. Det var jo en veldig overgang fra de trange lokalene vi hadde, og jeg finner meg svært godt til rette. Nå er det vel også så at en slik overgang merker man best de dagene selve forandringen finner sted, men i den første åpningsuken i Matsenteret var det hele så hektisk at vi simpelthen ikke hadde tid til å tenke på om vi trivdes eller ikke. Og nå etterpå har det vist seg at den menneskelige tilpasningsevnen som vanlig har vunnet.»

«Den personlige kontakten over disken?»

«Ja, den har vi jo ikke lenger mulighet for å praktisere slik som vi forsøkte å gjøre i de gamle lokalene, og jeg forstår også at det er en del av våre gamle faste kunder som savner denne kontakten.»

«Opphevingen av den årlige bonusordningen?»

«Vi mistet nok en del kunder, men jeg tror de fleste var redde for at reaksjonen

Over: Mateksperten Ingrid Espelid var en meget populær gjest i fiskeavdelingen den første dagen. — Hun demonstrerte sildeanretninger for mange hundre interesserte husmødre.

Under: Mia Auglænd bak kassaapparatet — med et smil og en fort replikk til kunden.

skulle bli større enn den i realiteten ble. Jeg husker en kunde som på telefonen var meget fortørnet, og som sa at hun aldri skulle sette sine føtter hos oss mer. — Vel, hun er fast kunde i Matsenteret i dag.»

«Nye faste kunder?»

«De er mange, og det er tydelig å merke hvordan distriktet er blitt vesentlig større. Vi har f. eks. regelmessige kunder helt fra Egersund, — for ikke å snakke om de store skarene fra Stavanger hver fredag og lørdag.»

«Og arbeidstiden bak disken — forretningen stenger jo en time senere enn alle andre?»

«Den siste timen lørdag er lang. Hvis jeg personlig skulle fått velge så ville jeg heller hatt enda en time lenger oppe om fredagen, og så lukking kl. 14 på lørdager.»

Over: Over 8000 kuponger ble levert inn i en TWIST-konkurranse for en tid siden. Ballongen med over 1200 konfektbiter ble vunnet av familien Bergsaker på Austrått. — Wilberg gratulerer.

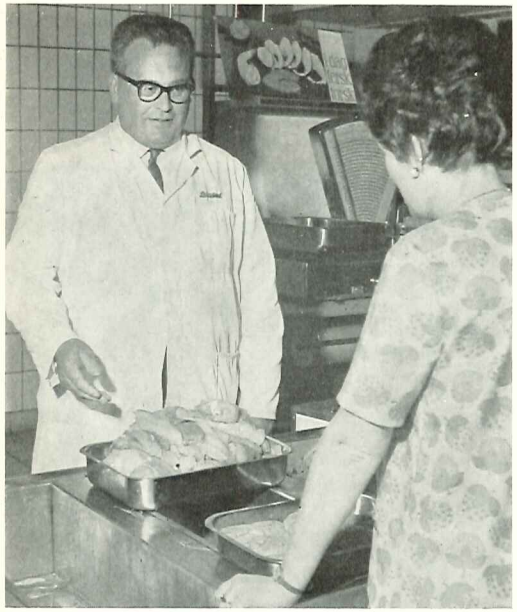

T. v.: Torkel Wersland er sjef for fiskeavdelingen. Her anbefaler han seiefilet.

«Hva skal vi si til det, Wilberg?»

«Ikke annet foreløbig enn at dette samme faktisk allerede *er* en spirende tanke.»

— — —

Og så skal vi til slutt bare ganske kort rekapitulere hvordan den nye forretningen fikk navnet — Øglænd MATSENTER. —

Det ble skrevet ut en konkurranse blant alle ansatte i firmaet, og vi fikk inn over 300 navneforslag. De varierte fra "Jonas" og "Spiralen" og "Edens Hage" — til "Matinata" og "Ø-Mat". Ledelsen festet seg imidlertid ved Øglænd MATSENTER, som allerede var drøftet på forhånd, og derfor ble holdt utenfor konkurransen. Premien på 500 kroner ble så etter loddtrekning delt mellom fem av forslagsstillerne. — De heldige ble Sverre Melhus, Jan Even Rovik, Johannes Hauge, Tollef Sørbø og Johan Rosså.

I dag kan vi vel trygt slå fast at det valgte navn var det riktige, — og på den lokale tunge er den nye forretningen (naturligvis) blitt hetende bare:

MATSENTERET

t.s.ø.

Om syntetfibre

III. Akrylfibre.

Den best kjente akrylfiber i vårt land er vel i dag Orlon, selv om navn som Dralon, Akrilan og Courtelle etter hvert blir mer og mer kjente begreper.

Fibre i denne gruppen er forholdsvis sterke og varme, har et usedvanlig godt grep, og har stor motstandskraft mot sol- og luftpåvirkning. Fibrene er vaskbare, tørker hurtig, og har de samme «wash and wear» egenskaper som polyamider og polyestre.

Akrylfibrene brukes helst i ren tilstand, og nesten uten unntakelse i spunnet garn. I daglig bruk støter vi først og fremst på denne fibergruppe i strikkede plagg, fra kraftige sportsgensere til de tynneste cashmereliknende jakker.

Akrylfibrene er hvite og vil vedbli å være hvite, — i motsetning til f. eks. polyamider som jo har en tendens til å bli grå eller gule.

Vanlige akrylfibre nupper (piller) en god del. For å bøte på denne ulempe blir de fleste garn i dag fremstillet som «high-bulk» garn. Det vil si at garnfabrikantene under fremstillingen anvender omtrent halvparten av fibrene i krympefri tilstand, — mens resten vil krympe sterkt, — ca. 20 prosent. Når så dette garn i fabrikken utsettes for krymping, vil resultatet bli et garn som er sterkt kruset, og dette — sammen med riktig sno på garnet og lange fiberlengder — vil i høy grad redusere nuppingen.

Det finnes ikke i dag noe syntetfiber som er mer likt ull enn akrylfibrene, og det er nettopp på ullens tradisjonelle område denne fiberen først og fremst brukes i dag, — som i strikkeplagg, dress- og draktstoffer, gardiner, og dessuten til presenninger, markisestoff og flagg, der særlig fiberens gode egenskaper mot sol og luft kommer til sin rett.

Lloyd Eikeland.

Forfremmelse

Thor Rønneberg, som har hatt sitt arbeide i sykkelmonteringen, har gjennomgått 7 måneders arbeidslederskole ved Instituttet for Arbeidsledelse, og har avlagt eksamen i mai.

I påvente av opprettelse av ny avdeling er Rønneberg midlertidig tilsatt ved sykkelfabrikkens arbeidsstudieavdeling.

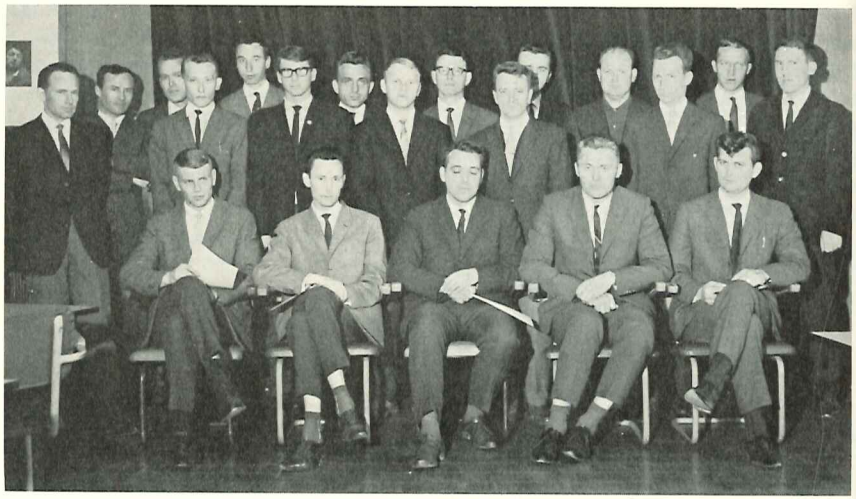

Årets stipendiater fotografert etter utdelingen.

14 000 nye stipendiekroner fordelt

Ved en enkel tilstelning i sykkelfabrikkens spisesal ble årets stipendier delt ut 25. april. Etter innstilling fra stipendiekomiteen hadde firmaets ledelse bevilget i alt 14 000 kroner, — fordelt på 23 stipendiater. Av disse var 2 fra tekstilavdelingen og resten fra sykkelfabrikken.

Formannen i stipendiekomiteen, Reidar Skarung, sa i en kort tale at årets utdeling er den første etter revisjon av vedtektene. De 23 stipendiatene er plukket ut av i alt 30 søkere. Det er en økning i søkertallet på hele 50 prosent i forhold til fjorårets rekordtall.

Skarung minnet om en del av forandringene i vedtektene: Det kreves nå en viss ansettelsestid for å komme i betraktning, stipendium for handelsskoleutdannelse kan gis når det er en naturlig fordel for den ansattes videre utvikling, og at stipendium nå *skal* betales tilbake med et forholdsmessig beløp hvis stipendiaten slutter innen tre år etter avsluttet studietid.

Av de 14 000 kronene som ble delt ut i år, gikk 3 000 kroner til de to stipendiatene fra tekstilavdelingen, med mulighet for at det kan bli økt til 5 000 kroner (man har altså i reserve 2 000 kroner av de 16 000 som ledelsen hvert år stiller til disposisjon). Skarung understreket at dette er en gledelig utvikling å understreke, fordi man i flere år har arbeidet for å få også tekstilavdelingens folk til å søke om stipendier.

Skarung avsluttet med en oppfordring til nye interesserte stipendiater om å sende inn søknad for neste år, for som han sa: «Vi har allerede fått penger til disposisjon fra firmaets ledelse.»

Stipendiene ble delt ut av Tor L. Øglænd. Han understreket i en tale at det i firmaet til daglig er mange spørsmål som må løses, og saker som må tilrettelegges. Da kommer vi straks til et annet spørsmål: Har vi kvalifiserte folk til å løse oppgavene? — Det er da dere kommer inn i bildet, dere som har vist initiativ ved å satse på videre utdannelse. Vi er alle i samme båt. Når det går godt for firmaet går det også godt for dere. Vi håper at stipendiene vil vise seg å være til nytte for dere personlig, og at det også vil falle litt på firmaet.

— — —

Årets stipendiater er: Tor Sigurd Anda fikk 2 000 kroner til studieopphold i Tyskland og 500 kroner til kurs ved Handelshøyskolen. Jostein Emil Hølestøl fikk 500 kroner til handelsskole. Johannes Hauge og Kåre Warland fikk 500 kroner hver til kurs ved Handelshøyskolen.

750 kroner til teknisk assistentkurs ved Sandnes Yrkesskole fikk: Ottar Sørseth, Kåre Mangernes, Jakob Sira og Tollef Sinnes.

250 kroner til samme kurs (disse fikk 500 kroner ved forrige utdeling) fikk: Henry Tjelta, Amund Svendal, Karl Arnt Lund, Sigmund Tønnesen, Odd Bringeland og Magne Bredenbekk.

Til kurs ved N.K.I. fikk disse 500 kroner hver: Kjell Danielsen og Leif Hetland (ingeniørutdannelse), John Arne Næss (matematikkurs), Leif Hestholm (maskinteknisk verksmesterkurs), Amund Puntervold (tegner- og konstruktørkurs), Kjell Hana (maskinteknisk utdannelse). Oskar Hagen fikk 500 kroner til konfeksjonsteknisk utdannelse, og Tor Tesdal fikk 2 000 kroner for studiereise til Amerika.

★

«Man sier at Holm går i søvne.»

«Tenk at han gidder, han som har tre biler.»

Bjarne Fjeldanger.

Velkommen

Den strukturendring som finner sted i detaljhandelen influerer selvfølgelig også på utviklingen av våre egne butikker. Dette krever oppfølgning og nøye tilsyn koordinert hos en administrativ leder.

Det er derfor blitt nødvendig med en sentralisert forretningsledelse, som i samarbeide med butikksjefene vil legge forholdene tilrette slik at vi følger med i utviklingen.

I denne nye stilling har firmaets ledelse ansatt Bjarne *Fjeldanger*, som med sin allsidige erfaring fra overordnete stillinger innen detaljhandelen — også vil kunne hjelpe våre kunder i deres arbeide for bedre lønnsomhet.

Direktør Bjarne Fjeldanger kom til oss 1. februar i år fra Steen & Strøm A/S i Oslo, hvor han senest var gruppesjef og administrativ leder for en rekke avdelinger innen mote- og utstyrssektoren.

Vi ønsker ham lykke til i hans fremtidige ansvarsfulle virke.

Bedriftsutvalgene i 1966

Konfeksjonsfabrikken:

		Varamenn:
Fra arbeiderne:	Julie Gimre	Marie Helleland
	Teresia Medalen	Kjell Tengesdal
	Magnar Antonsen	Bertha Lea
	Inga Nevland	Marie Hognestad
Fra tekniske funksj.:	Carl Enge	Einar Tønnesen
Fra formenn:	Thorvald Sagland	Martha Dyngen
Fra merkantile funksj.:	Arne Sæbø	Andreas Aarskog
Fra bedriftsledelsen:	Ragnar Bakke	Johan Berge
	Tønnes Hognestad	Johannes Eide
	Fridtjof Rasmussen	Roald Grønnestad
	Einar Rovik	Bjørn Prestmo
	Magnus Øglænd	
	Per Øglænd	
	Sigurd J. Øglænd	

Sykkelfabrikken:

		Varamenn:
Fra arbeiderne:	Alf Byberg	Sigbjørn Haugland
	Arne Hansen	Konrad Dahle
	Jakob Askeland	David Gundersen
	Bjarne Gjerdevik	Oskar Bergstrøm
Fra tekniske funksj.:	Sveinung Johansen	Rudolf Lea
Fra formenn:	Johannes Malmin	Morten Lea
Fra merkantile funksj.:	Ingvar Botnen	Rolf Salvesen - fast referent
Fra bedriftsledelsen:	Jonas B. Øglænd	1. Jakob Øglænd Sandved
	Tor L. Øglænd	2. Øivind Øglænd
	Johs. Tonning	3. Alv Svendal
	Kjell Anda	4. Jonas Lea
	Alv Tengs Pedersen	
	Reidar Skarung	
	Leif Bjaanes	

Gerd Knutsen i hullkortavdelingen:

På studietur i hollandske kunstsamlinger

Tirsdag den 19. april la "Astrea" ut fra Stavanger med Rotterdam som mål. En gruppe på 6 malerentusiaster fra Stavanger Studieatelier var med på denne turen til Holland for å studere kunst. — Blant disse 6 finner vi Gerd Knutsen ved Hullkortavdelingen på Sykkelfabrikken. Vi ber henne fortelle litt om turen.

— — —

«Torsdag morgen ankom vi til Rotterdam. Turen ned var fin, og ved ankomsten viste Rotterdam seg fra sin beste side med strålende sol. Vi tok tog derfra til Amsterdam hvor vi innlosjerte oss på et koselig pensjonat i en kanalgate. Herfra kunne vi se trafikken på kanalen. — Pensjonatet lå ikke langt fra Anne Franks hus, som vi også besøkte.

Fredag startet vi besøkene ved museene og begynte ved Riksmuseet. Her så vi Rembrandts, Hals' og Vermeers kunstverker. Det store billedet av Rembrandt — Nattevakten — var imponerende. I Riksmuseet hang også tegninger av Rembrandt, og disse viste at han var langt foran sin tid. De kunne godt vært laget av nålevende kunstnere.

På Stedelijk museum fant vi både moderne og eldre kunst, bl. a. van Gogh, Chagall, Soutine og Tobey. Her fikk vi se en avdeling med pop-kunst, elektronisk kunst. Vi gikk inn bak et mørkt teppe og så noen uhyggelige fosforlysende fotografi som var satt inn i en viss sammenheng. Den elektriske kunst besto av lyd og bevegelse. Merkelige saker.

En dag reiste vi til Otterlo, Krøller-Müller Museet, og så på den store van Gogh samlingen der. En herlig samling. Van Gogh var kanskje den jeg vil huske best fra besøket der nede.

Om kveldene var vi på en restaurant, Bols Taverna. Her hang alltid utstilling av moderne kunstnere. Vi fikk være med på åpningen av en ny utstilling av Corneille, Lucebert og Mannessier. Rembrandt Huis ble også besøkt.

På hjemveien var vi innom Museum Boymans van Beuningen, og så kunst av Rafael, Rembrandt og Kandinsky.»

«Dere fikk ganske meget med på 14 dager. Hvilket inntrykk sitter du igjen med etter turen?»

«Turen var en uforglemmelig opplevelse. Inntrykkene var mange og vekslende, — men som sagt før, van Gogh gjorde et sterkt inntrykk på meg, likeledes Mannessier's fargebruk. Han satte fargene opp mot hverandre i felter og var dristig i fargebruk.

Det vil nok enda gå en tid, selv etter at vi er kommet hjem, før vi får fordøyet det hele.»

Sve-Ha.

Skal du til

FERIEHJEMMENE?

Husk at da må du ta med:

NØKKEL

Putevar - Laken - Dynetrekk
Håndklær

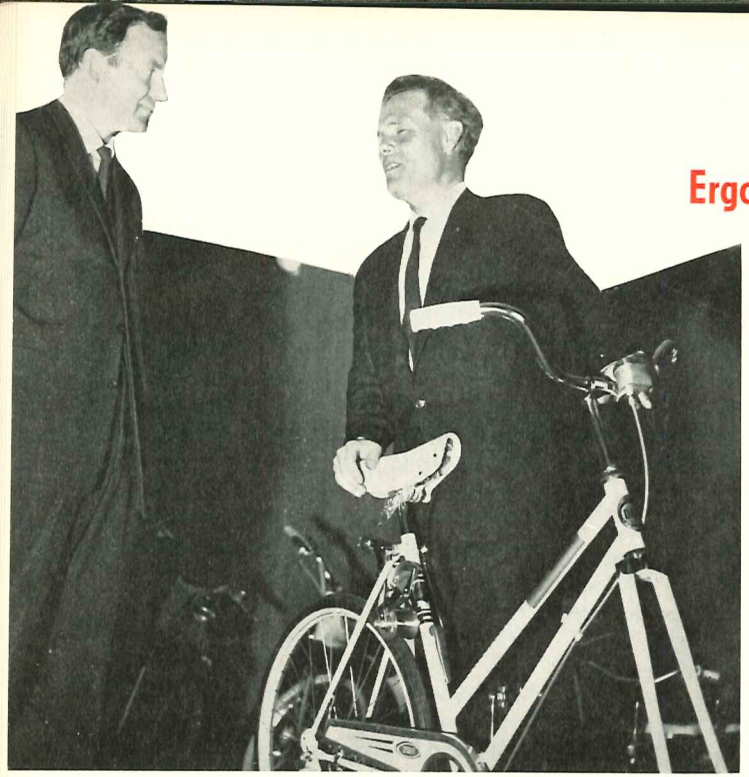

Ergometersykkelen – den beste medisin vi kan få!

★

Erling Stordahl (t.h.) i samtale med Øivind Øglænd.

Under et besøk på sykkelfabrikken like etterat den store "Røde fjær-aksjonen" var avsluttet, slo Erling *Stordahl* til lyd for at alle handicappede burde få sin ergometersykkel gjennom trygdekassene.

«Det er den aller beste medisinen vi kan få», sa Stordahl.

«Sykkelen kan du bruke innendørs uavhengig av vær og vind. Du kan høre på radioen eller se på Fjernsynet, slik at tankene er opptatt med ganske andre ting. Og dermed kan du lekende lett nyte en sykkeltur i 20 minutter og med en puls på 140 uten at du merker at tiden er gått. Jeg tror det må være en virkelig fin kombinasjon til kroppsoppbygging. For hvis du sitter og tenker på det mosjonsmessige så blir du nok fort sliten.»

«Du har prøvd sykkelen tidligere?»

«Ja, jeg har en hjemme i Slidre. Her er nokså mange mennesker innom gjennom årets løp, og alle er begeistret for sykkelen. Etter min mening burde alle handicappede ha nettopp en slik sykkel til sin treningsterapi. Den er det mest konsentrerte og effektive treningsmiddel som finnes for handicappede, og jeg mener absolutt at det hele burde bli en trygdekassesak.»

Stordahl kunne ellers opplyse at det nå skal eksperimenteres ut et redskap til å lage spor for sykkelbane for blinde. De blinde skal på underlaget via sykkelhjulene kunne kjenne hvordan de skal styre sykkelen.

— — —

I forbindelse med "Røde fjær-aksjonen" har sykkelfabrikken forært tre ergometersykler til det planlagte helsesenteret for handicappede på "Beitostøl".

Ny bragd:

Lagseier til Ø-skytterne

Ø-Sport har igjen vist sin fine klasse i miniatyrskyting. Ved Fords store stevne forleden, der det var med i alt 200 deltakere, la våre gutter beslag på annen, tredje og fjerde plass individuelt, — og vant dermed naturlig nok den viktige lagkunkurransen temmelig klart.

De beste var:

1. H. Jåstad, Ford 274 poeng
2. Olav Skjæveland, Ø-Sport 270 poeng
3. Asbjørn Aarrestad, Ø-Sport 268 poeng
4. Carles Mauritzen, Ø-Sport 266 poeng

Våre tre beste scoret tilsammen 804 poeng, og vant dermed lagkonkurransen.

Vi spør skytterformann Sigmund Tønnesen hva som er forklaringen på de jevne og fine resultatene som våre skyttere stort sett alltid oppnår.

«Det kommer vel i første rekke av at vi i dag har en ganske stor bredde av jevne skyttere. Hvis den ene ikke er i form en bestemt dag, så slår som regel en annen til denne dagen, og der ligger i grunnen hele hemmeligheten.

Ellers vil jeg gjerne også ha nevnt at et lagresultat på 804 poeng er et ganske godt resultat, — faktisk et av de beste vi har hatt på lenge. Ø-Sport har en gang tidligere vært oppe i 810 poeng for tremanns-lag, men det ligger flere år tilbake i tiden.»

Vi gratulerer skytterne med en ny fin bragd.

Hvis man vil ha suksess i selskapslivet, er det nødvendig å innse at andres sykdommer er mere interessante.

Gledelig nyhet:

Fin fjær i hatten for Rasmus Rasmussen

I slutten av mai kom det til firmaets ledelse et brev fra det internasjonalt kjente danske dekorasjonsmateriellfirmaet HINDSGAUL A/S, der det het:

«Som det måske er Dem bekendt, ejes vort firma af en fond kaldet FERD. HINDGAULS FOND, som bl. a. støtter humanitære formål og tillige foretager uddeling av legater til hjælp til dygtiggørelse af unge mennesker ved handelsskoler og tekniske skoler samt til studierejser for videre uddannelse indenfor dekorationsfaget.

På et nylig afholdt fondsmøte har bestyrelsen truffet beslutning om at uddele studielegater til dekoratører i hvert af de fire skandinaviske lande, — og for Norges vedkommende er en af legatportioner tildelt herr dekorasjonssjef Rasmus Rasmussen, som er ansat i Deres firma.

Vi håper, at De kan tilslutte Dem vor fondsbestyrelses beslutning, og beder Dem i så fald være så venlig at overrække Deres medarbeider medsendte kuvert indeholdende fondens officielle meddelelse om tildeling af et legat, stort d. kr. 3 500, til en studiereise.»

— — —

Det er unødvendig å understreke at Rasmussen var meget takknemlig over dette overraskende stipendiet. Det er ikke noe stipend man søker, og det kom som lyn fra klar himmel.

En fin fjær i hatten for Rasmussen, som allerede er i gang med å planlegge høstens studiereise til Kontinentet.

Festspill-tur til Bergen

I et aldeles strålende pinsevær gikk årets tradisjonelle Festspill-tur til Bergen. De omlag 200 deltakerne som fylte «Gann» på turen hadde en meget opplevelsesrik tur gjennom de tre dagene, enten man likte best selve båtturen, eller Torget i Bergen, — eller det severdige Gamle Bergen — eller Utstein Kloster.

Det var varme i luften, solen skinte fra skyfri himmel — og alle var glade og smilende.

DBS nr. 100 000 til Sverige

Akselerende utvikling:

450 sykler i 1960 — 33000 i 1965

Med en 5 meter lang transparent på hver langside rullet tirsdag 3. mai en jernbanevogn lastet med 250 sykler ut fra ferdiglageret på nr. 11 — med kurs for Sverige.

På de hvite transparentene sto det med svart og rød tekst i store bokstaver: — «Øglænd sykkel nr. 100 000 til Sverige.» Et jubileum som var vel verd å markere med både blomster og taler. Fra en forsiktig begynnelse på 450 sykler til Sverige i 1959, har utviklingen vært sterkt akselererende i alle år. I fjor passerte årseksporten 33 000 sykler, og totalt har altså nå sykkelfabrikkens svenske sykkeleksport passert de første 100 000.

Begivenheten ble markert først ved jernbanesporet utenfor ferdiglageret, der varaordfører Hans Aasland Westlye, distriktssjef Lars Aarrestad fra NSB, formannen i SHHI, Audun Schanche Olsen, representanter for tollvesenet, andre representanter fra NSB, og representanter for firmaet var til stede.

Distriktssjef Aarrestad overrakte nydelige blomster til Jonas B. Øglænd, alt mens Fjernsynets fotograf rullet filmmetrene gjennom sitt kamera, og pressefotografene knipset bilde på bilde. Så var det hurrarop og klappsalver mens vognen rullet ut av området, og deretter samlet man seg til enkle forfriskninger i spisesalen.

Jonas B. Øglænd understreket i en kort tale at det gode resultat i første rekke skyldes et lykkelig samspill innen firmaet. Han presiserte at man må tilpasse modellene når man skal forsøke å komme inn på et nytt marked. Dette kan føre til mange varianter, med derav følgende problemer for produksjonen. En forutsetning for en rasjonell produksjon er bl. a. færrest mulig varianter. Vi tror vi har funnet frem til et godt samspill mellom produksjon og salg. Vi har videre grunn til å takke våre dyktige salgsfolk i Sverige for det gode resultat, som naturligvis også bunner mye i det faktum at vi har kunnet kombinere en god kvalitet med en rimelig pris. Det er vårt håp at utviklingen i Sverige vil fortsette i stigende tempo.

Jonas B. Øglænd kunne også offentliggjøre interessante tall, som forteller klart og tydelig om en positiv utvikling, — både på hjemmemarkedet og på eksportfronten. — Sykkelfabrikkens omsetning i første kvartal 1965 lå på 22.8 millioner kroner, mens man i første kvartal i år er kommet opp i 25.9 millioner, — altså en økning på 3.1 millioner kroner. I de to samme tidsrom gikk eksporten opp fra 8.7 til 9.7 millioner kroner, en økning som er nokså likelig fordelt på Sverige og Finland.

Distriktsjef Lars Aarrestad i NSB (t. v.) overrekker blomster til Jonas B. Øglænd, foran jernbanevognen som like etter rullet mot Växjö i Småland.

Odd Isaksen fra eksportavdelingen ga en orientering om utviklingen i eksporten til Sverige, og fortalte at dette landet i dag er sykkelfabrikkens største eksportmarked. I de siste 5 årene har hver tiende svenske som har kjøpt sykkel valgt en modell fra Sandnes. I våre beste svenske distrikter er i dag hver tredje sykkel som selges en Øglænd sykkel, og totalt sett dekker sykkelfabrikken i dag 14 prosent av det svenske sykkelmarked. Mens sykkelfabrikken i 1959 hentet 11 prosent av omsetningen på eksportmarkedene, vil i 1966 over 30 prosent av omsetningen hentes fra de samme markedene.

Distriktssjef Lars Aarrestad gratulerte med «jubileet», og understreket at jernbanen er en viktig faktor i bildet, og at dagen derfor også i høy grad var en bemerkelsesverdig dag for Norges Statsbaner. — Ettersom rasjonaliseringen av produksjonen øker, blir transportomkostningene i mange tilfeller en avgjørende utgift. Det har vi forsøkt å handle etter, og det er vårt mål å arbeide for bedre

kvalitet i transporten. Jeg har nemlig inntrykk av at kvaliteten og sikkerheten ofte er vel så viktig som omkostningene.

Dagen i dag er en stor dag for NSB. Vi er interessert forretningsmessig i transportsektoren, og ser med stor glede på denne eksportøkningen. Det har nemlig også økt vårt transportvolum på eksportmarkedene. Vi noterer ellers med tilfredshet utviklingen, som bl. a. gir seg til kjenne ved at mens Øglænds transportutgifter på jernbanen i 1965 var på 600 000 kroner, så er man i første kvartal i år allerede oppe i 200 000 kroner.

Distriktssjefen overrakte til slutt to gratisbilletter for reiser i Norge, en til en representant fra ledelsen og en til en av arbeiderne. For som han sa «å hylle menneskene bak verket — i det utpregede team som synes så levende på sykkelfabrikken».

Formannen i Sandnes Handels-, Håndverks- & Industriforening, — Audun Schanche Olsen, sa at dagen var en begivenhet på det lokale plan, men også i aller høyeste grad i landsmålestokk. Vi husker alle den veldige debatten vi hadde i radio og presse for noen år siden omkring nordisk fellesmarked og andre nye markedssituasjoner. Vi så den gangen på Sverige som Storebror, og trodde at det for oss ikke ville bli annet å leve på enn de smuler som ble tilovers fra den svenske storindustris bord.

Sykkelfabrikken hadde egen stand på Svenska Mässan i Gøteborg — og sykkelrittet samlet stor interesse.

Alf Byberg (t. v.) og Olai Tengesdal trekker ut vinnerne av jernbanebillettene fra NSB. Arbeidernes billett ble vunnet av Torger Asheim i Sliperiet, mens Trygve Gulliksen i vakten nr. 11 fikk funksjonærenes billett etterat Olav Rosland i sliperiet hadde frasagt seg sin førsterett etter loddtrekningen.

Nå har vi sett at Jonas Øglænd har kunnet opparbeide en ganske anseelig eksport til Sverige, av et produkt som svenskene selv fabrikerer. Det er en bragd som det er grunn til å notere. Den forteller oss nemlig at når en bedrift går inn for noe, så lykkes det som man før ville betegne som umulig! sa Schanche Olsen til slutt.

«Hundretusenjubileet» var dagen etter gjenstand for store oppslag i Stavanger-avisene. Dagsrevyen i Fjernsynet hadde også et innslag om begivenheten, og i dagene etter strømmet det inn pressenotiser som via Norsk Telegrambyrå var formidlet til aviser over hele landet.

Munkekappe til Øst-Grønland

Konfeksjonsfabrikkens smarte nye munkekappe er blitt en av årets absolutt største slagere, og salgsbølgene har rullet helt til kystene av Øst-Grønland!

Fra sykehuset i Angmagssalik fikk vi forleden et hyggelig brev signert av den danske sykepleiersken Ellen Margrethe Hansen, som gjerne ville ha tilsendt en sort munkekappe i størrelse 42.

I brevet var vedlagt et utklipp av en av våre farvestrålende ukebladsannonser, og vi noterer med en viss stolthet at man også på Øst-Grønlands fjerne kyster vet at vår fabrikk ligger i Sandnæs (for det var nemlig ikke nevnt i annonsen).

jeg mitt arbeid

På det store sykkel-lageret finner vi *Ole Olsen* i full virksomhet med å fordele dagens ordrer på sjåførene:

«Nå tar du svenskevognen» . . . «Du tar kaien» . . . «Du samler til den vognen som skal nordover.»

Og litt etter forsvinner de hver med sitt oppdrag. Telefonen ringer: «Moulton? — Ja, vi har noen få igjen, la oss få ned ordren.»

Utenfor kjører en bil full av sykler opp foran trammen. Det første lass av dagens produksjon. Olsen tar med seg folkene sine, og går i gang med å stue syklene inn på lageret.

Omsider lyktes det oss å få noen minutter, og Olsen fortalte:

«Her til oss får vi sykkelproduksjonen inn gjennom hele vinteren. Vår oppgave blir da å lagre dem slik at de er lette å finne igjen og lette å ta frem når det store rusjet setter inn i vårmånedene. På denne tiden får jeg ned ordrene fra lager både morgen og middag. Disse ordrene blir så fordelt mellom sjåførene som kjører dem til godsruten, vognlast eller båter.»

«Hvor mange kolli går det ut hver dag?»

«Nå i sesongen ligger det på 12-1400 kolli.»

«Hvor mange arbeider her, og hvor mange lagerplasser har vi egentlig for sykler?»

«Vi arbeider fast to mann her, men når det er riktig travelt får vi forsterkninger, og da kan vi være opp til 8 mann. Når det gjelder lager for sykler så har vi 8 utenom dette.»

«Det må da være vanskelig å finne en bestemt sykkel igjen i en sånn lagermengde?»

«Det blir en rutinesak.»

«Hvor ofte har du opptelling?»

«En gang i måneden, og oftere også på enkelte sykler.»

«Noe ønskemål?»

«Ja, et stort samlelager ville være en absolutt fordel. Nå blir det altfor mye omlasting og transport. — Heldigvis er lagrene blitt utvidet etter hvert.»

«Hva steller du med når du har stengt lagerdørene for dagen?»

«Ikke så mye at det er noe å snakke om, — hus og hjem og bilen og litt fisking.»

«Fisker du i ferskvann eller i sjøen helst?»

«Begge deler. Jeg fisker nemlig ikke bare for sportens skyld. Når jeg er ute vil jeg gjerne også ha noe fisk med meg hjem igjen, og derfor fisker jeg like gjerne i sjøen.»

Det var mer enn hektisk da vi en morgentime i midten av juni la veien til kraftfor- og gjødningavdelingen på kaien, — lastebiler og privatbiler kom og gikk, telefonen kimte nesten i ett langt strekk, og *Martin Rovik* medga da også at det av og til kunne være "ganske heise".

«Men», sa han, «det går på tampen med den virkelige storsesongen nå. Den travleste tiden vi har i denne avdelingen strekker seg fra de siste ukene i mars og frem til midten av juni. Så får vi en stillere periode igjen, frem til den tiden da naturbeitene blir dårligere og bøndene igjen begynner med mel.»

«Hva er i grunnen din oppgave i avdelingen?»

«Ekspedering av kunder og ajourføring av sekkene.»

«Det første høres greit ut, men hva vil det andre egentlig si?»

«Vel, vi får en god del tomsekker i retur gjennom året. Her var f. eks. nettopp en mann innom med 500 tomsekker. Disse sekkene sorterer jeg i to klasser, og så bruker vi 1. sorteringen til pakking av nytt kraftfor eller gjødning, mens sekkene i 2. sortering blir solgt til bøndene, som igjen bruker dem til f. eks pakking av poteter. — Det blir ganske mange sekker som således gjennom året går gjennom oss. Når det gjelder kraftfor er det forøvrig stadig flere som går over til tank. Vi kjører rundt med en tankbil fylt med kraftfor, og på gårdsbrukene blir da kraftforet blåst direkte over i kundenes egne tanker.»

«Men ved siden av bøndene har dere vel også en del byfolk innom — for gjødning til villahagen?»

«Det har vi, og hos de fleste får jeg høre klager over mose i plenen, og hva skal vi gjøre med det. Da bruker jeg alltid å anbefale god gjødsling som et botemiddel, for jeg har alltid ment at mose i plenen skyldes armodskap, og den overvinner man bare med rikelig gjødsling. Så får man heller se det som en god mosjon når man kanskje må slå plenen oftere gjennom sommerhalvåret.»

«Og når du selv kobler av?»

«Da skjer det i hagen. Jeg har et par mål på Lunde, og her dyrker jeg — nærmest som en hobby — forskjellige vekster. I år har jeg 7 forskjellige potetsorter; jeg har pepperrot og timian, ja nesten alt mulig. Det er en morsom hobby og en veldig fin avkobling.»

Og så kimer telefonen enda en gang, og vi trekker oss tilbake med notatblokken.

Sve-Ha.

Skjørtet 12 cm over knærne?

Skjørtene skal slutte 12 cm over knærne, dikterte de franske motekongene da de presenterte sine nye kolleksjoner i vår. Og selvsagt har også de norske skjørte- og kjoleprodusentene i en viss utstrekning fulgt opp. Fordi det vel engang er slik at våre hjemlige motetendenser stort sett domineres av impulser fra det store utland.

Men hvordan er så den alminnelige mening i vårt lokale forum i Sandnes?

Uten å ville legge altfor stor vekt på resultatet, har vi tatt en rask rundspørring mellom tilfeldig valgte objekter i tekstilavdelingen. Vi har lagt frem for dem det bildet som er gjengitt på disse sidene, og vårt spørsmål var:

«Hva er din umiddelbare mening om dette — og tror du det vil bli noen mote her hos oss?»

Svarene taler for seg selv:

Tendensen følges opp

Arne Sanne (manufaktur-engrosavd.): — Ganske artig for dem som kler det. Men jeg tror ikke moten holder lenge, fordi den ikke passer for de fleste. I hvert fall ikke så kort som dette. Men samtidig er det morsomt å se at alle i hvert fall følger tendensen i denne moten, — ved at skjørtene trekkes opp til knærne.

Ukledelig i alminnelighet

Odd Midtskog (salgskontoret, konfeksjonsfabrikken): Nei, jeg vet faktisk ikke. Jeg tror personlig hele denne moten snart er over. Fordi den i sin alminnelighet er ukledelig. Det har ingenting med snerpethet å gjøre. De korte skjørtene kan være morsomme nok som et moteinnslag, men etter min mening passer de best til sommertøy på stranden, — i en viss alder.

Over 30 år — aldri!

Astrid Soldal (manufakturengrosreisendeprøvekolleksjonsavdelingen): Piker i alderen 12-18 år vil bruke dem uten kritikk — samme hvor stygge ben de måtte ha. Aldersgruppen 18-25 år har vett nok til å skjule knærne hvis de ikke er pene nok. Over 30 år vil disse skjørtene aldri bli aktuelle. De minste tenåringene kan bli søte hvis de har ben til skjørtet — ellers nei til denne moten.

Aldri i verden!

Anne Lise Rosland (fabrikkontoret): Jeg ville aldri i verden gått med et slikt skjørt selv! Og jeg kan ikke tenke meg at det vil slå an. Jeg håper i hvert fall ikke det — for da ville det bli mye stygt å se.

Det vil slå an!

Torill Hellestø (sømsalen): Jeg synes det er pent på dem som har slanke og pene ben, og jeg tror faktisk også det vil bli en mote som slår an.

«Vil du selv gå med det?»

«Det kommer vi vel til å gjøre alle hvis det først blir en mote!»

Eg hadde blitt oppbankte!

Henny Stangeland (junioravdelingen): Uff, så stygt! Jeg liker det ikke for jeg tenker med redsel på alle de stygge knærne vi vil få se. På ganske unge piker: kanskje ja — på voksne damer: aldri?

«Du selv?»

«Aldri i verden. Ungen hadde grene og ma'en hadde bankt meg opp!»

Aldri mer!

Anne Torild Strøm (sømsalen): Det er for kort, og jeg synes ikke det er pent. Men det er morsomt, litt annerledes, og jeg tror nok det vil slå an mer enn mange kanskje tror. Jeg har et slikt skjørt selv, men jeg vil aldri bruke det mer.

«Hvorfor ikke?»

«Beinå blei så tjukke.»

«Når brukte du det sist?»

«I går!»

Nei det var forferdelig!

Kari Helland (presseriet): Nei, det er for kort. I hvert fall har jeg selv så stygge knær at jeg ikke ville gått med det. Det er likevel sikkert mange som er dumme

nok til å opptre i så korte skjørt selv om de ikke har ben til det — men ikke jeg. Nei det var forferdelig!

Jeg skal kjøpe ett selv!

Martha Hovland (sømsalen): Jo, det likte jeg. Jeg vet ikke om det vil ha noen sjanser til å bli en mer omfattende mote, — men jeg skal i hvert fall kjøpe meg ett selv!

Jeg ville protestert!

Arne Eikeskog (presseriet): — Slett ikke verst kledelig når du ser det på en slik modell, men jeg ville nok selv stemme for en mellomting — til knærne i hvert fall.

«Hva ville du sagt hvis kona hadde opptrådt slik?»

«Jeg ville nok forsøkt meg med en protest, men ellers vet du de driver jo og legger opp på skjørt og kjoler hvert år!»

Hva når man setter seg?

Åke Adolfsson (modellavdelingen): Det kan neppe bli noen stor mote, fordi det er så få som har pene nok ben til å bære det. Det blir aldri noe for den store masse.

Og så skal en huske et praktisk problem: — Et skjørt som er 12 cm over knærne når man står — det blir det ingenting igjen av i det hele når man setter seg!

Slett ikke verst

Dag Nielsen (driftskontoret konfeksjonsfabrikken): Slett ikke verst. Jeg synes absolutt at det skjørtet er all right på den modellen, men fri og bevare meg for se det i en mer omfattende mote. — Som strandplagg i lettere stoffer tror jeg nok imidlertid gjerne det kunne selges en del.

Alle tiders for 16-17 åringer

Og hva mener så til slutt den fotograferte modell selv?

Gullbjørg Bakke: — Jeg synes de korte skjørtene er veldige morsomme, men jeg ville jo ikke gå med dem selv. De er basert på 16-17 åringer, helst litt tynne og med lange ben, og brukt av slike er det etter min mening en alle tiders mote.

DBS på den Røde Plass

Arne Johan Stangeland på sykkelfabrikkens lønningskontor kunne forleden fortelle en virkelig fornøyelig DBS-historie — fra Moskva:

Det hendte seg at en kvinnelig funksjonær ved den norske ambassaden skulle møte ved en tilstelning på Den Røde Plass. I anledning høytideligheten var imidlertid plassen sperret, — og vår venninne hadde glemt sin passérseddel.

Hun lette febrilsk i vesken for å forsøke å finne en eller annen legitimasjon som kunne bane veien inn, og endelig fant hun — et garantikort for sin DBS-sykkel.

Kortet ble vist til vaktene som studerte det intenst, gjorde stram honnør, og geleidet henne høytidelig forbi sperringen!

— — —

Refleksjon etterpå: Kanskje DBS også kan forklares som en forkortelse for Den Beste (S)passérseddel?

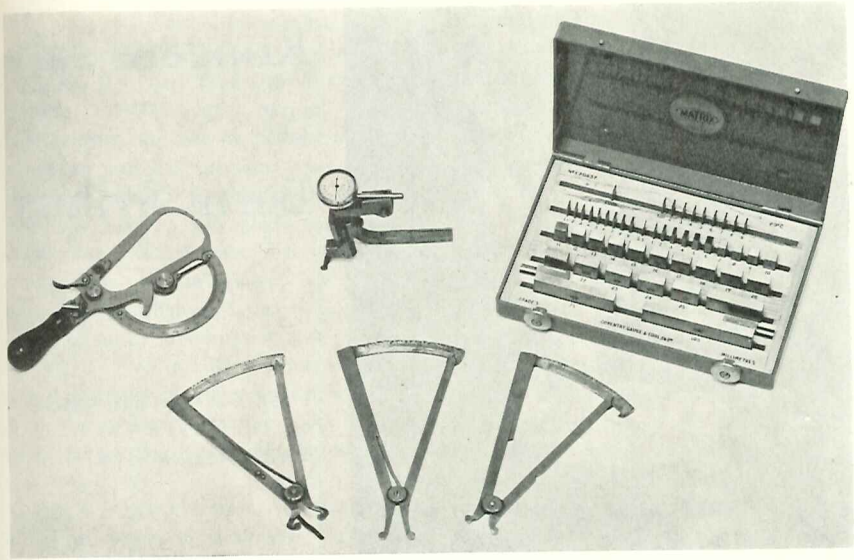

Fra Bedriftsmuseet:

50 års utvikling —

Det er ikke bare maskiner og produksjonsprosesser som hos oss har gjennomgått en rivende utvikling i de siste 50 år, men også det måleverktøyet vi benytter har fulgt med.

Fotoet viser et utsnitt av noen av de måleverktøy som har vært i bruk i sykkelfabrikken i gjennom nesten 50 år.

Måleverktøyet med sort håndtak, helt til venstre på bildet, er verksmester Lars Lundes egen *Indicating Caliper* fra ca. 1919. Instrumentet har vært behandlet med forsiktighet. Det har en *målenøyaktighet på* $^1/_2$ *mm.*

De tre nesten like *Indikatorene* ble laget for måling av diameteren av våre kulebaner i ca. 1935 av Peder Herikstad. *Målenøyaktigheten var* $^1/_{10}$ *mm.* Slitasjen viser at disse indikatorene har vært i flittig bruk i mange år.

Måleuret som er vist midt på bildet er det aller første måleur som kom til vårt firma. Det er et STARRET måleur og *målenøyaktigheten var* $^1/_{100}$ *mm.* Det ble innkjøpt i 1946 av sivilingeniør Jakob Øglænd Sandved. I dag har vi over 100 måleur i bruk i fabrikken.

Vi har og tatt med på bildet måleutstyr som brukes i dag. Det er ett av bedriftens flere *PASSBIT-sett.*

Måling med passbiter gir stor sikkerhet, *og målenøyaktigheten er* $^5/_{1000}$ *mm.* Med passbitene kontrollmåles alle våre faste toleranselærer, mikrometere og øvrige måleutstyr.

Jakob Øglænd Sandved.

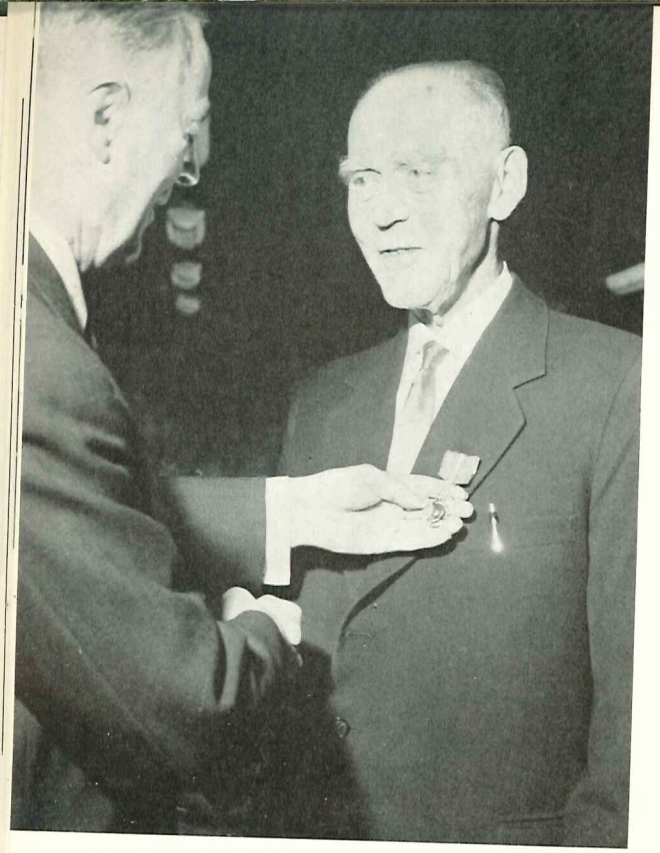

Kongens sølv til Bernt Svihus

★

FULGT AV GODE ORD, GILDE GAVER OG VAKRE BLOMSTER

T.v.: Bernt Svihus mottar Kongens fortjenstmedalje og gratulasjon fra Jonas B. Øglænd.

Lønningssjef Bernt Svihus er gått over i pensjonistenes rekker, og derved er et av de store trær i fabrikkskogen flyttet. Eller som en mann sa det: «Det bler meste løye ikkje å se 'an lenger på kontoret. Han hørrte liksom med te inventaret!»

I forbindelse med Svihus' 70 årsdag ble det mandag 23. mai arrangert en tilstelning i sykkelfabrikkens spisesal, der jubilanten ble overrakt Kongens fortjenstmedalje som en honnør for sin innsats i firmaet gjennom hele 47 år. Til stede var Svihus' familie, representanter fra ledelsen, og en rekke av Svihus' nærmeste medarbeidere.

Jonas B. Øglænd minnet i sin tale om at Svihus allerede i 1913 hadde en gjesteopptreden i firmaet, at han ble knyttet fast til firmaet i 1919 som sekretær for Jakob J. og Lars Øglænd, og at han fra 1922 virket som lønningssjef for sykkelfabrikken. — «Du har fulgt firmaet gjennom hele ekspansjonen og håndtert våre penger i alle disse år, med en umiddelbar og traust trofasthet som har gjort deg respektert på alle hold. I mellomkrigsårene ble du sterkt benyttet i den sosiale sektor, og har her gjort mer enn kanskje mange vet i dag. Jeg minner om at du var med på å legge grunnlaget for hjelpefondet i 1922, for pensjonsfondet i 1938, at du gjennom boliglånene har vært med på å bygge en mengde hus, at du fra starten har vært med i produksjonsutvalget. I 1947 bygget vi de første feriehjemmene, og det er betegnende at det var du som var formann i komiteen i de første viktige grunnleggende årene.

Det har vært en stor glede for oss å ha hatt deg i vår tjeneste. Det hører til de lyse sider i næringslivet når man finner den rette mann på den rette plass. Denne lykkelige kombinasjon har vi sett fruktene av i ditt tilfelle. Det arbeide du har gjort vil få følger for fremtiden, og de linjer du har trukket opp i den sosiale sektor vil være våre ledespor i årene fremover.»

Jonas B. Øglænd festet Kongens sølv på Svihus' bryst, og overrakte samtidig også en erkjentlighetsgave fra firmaets ledelse.

— — —

Etter denne høytidelighet hadde en rekke talere ordet til korte hilsener.

Ingvar Botnen, fra de merkantile funksjonærer, sa bl. a.: «Vi gleder oss sammen med deg over den heder du er vist i dag, men synes samtidig det er vemodig å vite at du nå pakker sammen. Det betyr noe vesentlig for oss yngre å ha de eldre, som gir den nødvendige tradisjon og forankring i de tidligere tider. Vi håper at det vi har fått av deg vil gi oss den balanse vi alle trenger. Nå vil vi gjerne du skal få et velfortjent og behagelig otium, og har tillatt oss å ta med en lenestol å nyte det i.»

Klubbformann Alf Byberg sa at det var vemodig ikke lenger å skulle se Svihus på kontoret. «Vi har mange ganger vært i tvil om saker og ting, men vi visste alltid at hvis Svihus hadde sagt noe, da *var* det slik. Han har vært som en far for utlån av penger til husbygging, det er vel også han som har kavd mest for feriehjemmene, og vi kan trygt slå fast at han har vært en god mann for oss ansatte.» Byberg hadde med blomster, og det samme hadde Olai Tengesdal, som hilste fra tekniske funksjonærer og formenn: «Vi vil først og fremst takke deg for alle de tillitsvervene du har påtatt deg på vegne av oss, og som du har løst på en utmerket måte, — til glede for firmaet og til glede for oss. Vi vil savne deg oppriktig.»

Fra "kontorvenninnene" hilste Judith Øglænd med en morsom versifisert tale, etterfulgt av en personlig skrevet sang til jubilanten.

Reidar Skarung, fra hyttestyret og sosialutvalget, takket for det gode samarbeide han hadde opplevd, og understreket at for Svihus var alltid det viktigste å få oppgavene løst — og på riktig måte. «Svihus har hatt en egen evne til å finne de mange smutthull som ingen visste om. Det betød nemlig noe vesentlig for ham at det som skulle være anonymt, det forble slik. I dag er det et hundretallsmennesker, som har vært i temporære vansker, som er deg takknemlig. Ikke bare for det du har gjort for dem, men også for den fine måten de ble gjort på. Jeg vil få lov å takke deg fra alle disse mennesker, jeg vil få takke deg for den innsats du har gjort for våre feriehjem, og jeg vil ønske deg velkommen i de honorære pensjonisters rekker.»

Da Leif Bjaanes gav ordet fritt var det flere som benyttet anledningen til gratulasjoner, og til å minnes tidligere tider i hyggelig samarbeide med jubilanten. — Det var Johs. Tonning, som takket for hyggelig samarbeid i 41 år. Det var Kristian Bøe som kunne takke for nesten 50 års samarbeide, og som tok Svihus som selve eksponenten for den uvanlig gode ånd i firmaet. Videre var det korte

Påskeeventyr på Solheim

Kan det virkelig være mulig? Det er ikke til å tro at vi ca. 60 stk. i alt har fått opplevd en påske som aldri vil glemmes. Vårt oppholdsted var feriehjemmet på Solheim, som er rene høyfjellshotellet!

I strålende solskinn kunne vi nyte firmaets goder, som har gitt oss nye krefter til fornyet innsats. Hyttas beboere, store som små ble sveiset sammen til en eneste stor familie. Om kveldene var der hygge og kos med turntrening, hvor de små barna viste store anlegg. Det spørs om ikke Sandnes Turnforening får nye rekrutter etter all den energiske treningen som ble prestert.

Hver dag fikk barna perfeksjonere sine ferdigheter i slalomløypa, under ledelse av fylkets fremste alpinist, Reidar Eide. Ved avslutningen delte Eide ut diplomer som et synlig bevis på barnas innsats.

Det er ikke mange som reiser til fjells med egen trekkspillvirituos. — Vi hadde sogar to stykker! Finn Tollefsen hadde tatt med seg spillet, samt høytaler og forsterkningsanlegg. Han ble godt assistert av Enevald Kjeldsnes.

Prikken over i'en har vi som vanlig gjemt til slutt, nemlig husets vertinne, fru Jonassen. Hun er vel en av de største årsaker til at oppholdet ble en opplevelse. Med et humør som kan besmitte den sureste pessimist, dirigerte hun kjøkkenhjelpen slik at hver enkelt følte at det var de selv som bestemte hva de ville gjøre.

Hvor ofte har en ikke satt seg til bords, med tanker om at de slanke linjer skal holdes for en hver pris! Men hva skjer? Jo, de glemmes fort når en får smaken på fru Jonassens delikatesser.

Jeg vil få lov å si hjertelig takk til fru Jonassen for hennes kokeferdigheter, og den elskverdighet hun viser hver enkelt av oss. Til de andre vil jeg si hjertelig takk for en uforglemmelig påskeferie.

---

taler av Hervor Bøe, av G. Schanche Sandved, Jakob Askeland og Leif Bjaanes. Tor L. Øglænd hadde med blomster til fru Svihus, som har stått bak og sørget for at mannen kunne gjøre sin gode innsats i firmaet.

Jubilanten selv rundet av tilstelningen. Han syntes det var litt trist å vite at det nå var slutt, men håpet samtidig at han skulle kunne "lære å visne glad". — «Vi var fem ansatte ved kontoret på sykkelfabrikken da jeg begynte. Jeg ble ansatt av Jonas Øglænd selv, og vi hadde mye gildt sammen. Jeg ble kjent med neste generasjon, Jakob J. og Lars Øglænd, da de begge var i sin manndoms fulle kraft. De var virkelige sjefer. Den nye ledelsen kan nok øke omsetningen år for år med tall som i 1920-årene ville vært utrolige, men hvis jeg får lov å si det, så vil alltid de gamle stå for oss som de sto den gang. De var gentlemen i ordets rette betydning! Og så til slutt en hjertelig takk til dere alle, for hyggelig samarbeide, for gode ord og for gilde gaver.

Til slutt takket jubilantens eldste sønn, Eyolf Svihus, for den heder som var vist faren.

Rapport om Hjelpefondet

Pr. 1/1 hadde Hjelpefondet en kapital på	kr.	505 082.22
Pr. 31/12 hadde Hjelpefondet en kapital på	-	488 208.57
altså en tilbakegang på	kr.	16 873.65

Av inntekter hadde fondet i 1965:		
Renter av panteobligasjoner	kr.	18 205.27
Renter av innestående i firmaet	-	212.90
Trukket av arbeidere & funksjonærer ved sykkelfabrikken	-	32 100.00
Trukket av arbeidere & funksjonærer ved konfeksj. & manufakt.avd.	-	28 414.84
Tilskudd fra firma ved sykkelfabrikken	-	56 175.00
Tilskudd fra firma ved konfeksjonsfabrikken & manufakturavdelingen	-	49 725.20
Tilbakbetalte sykepenger ved forsikringsselskap	-	1 630.00
I 1965 er utbetalt sykepenger ved sykkelfabrikken med	kr.	101 832.00
I 1965 er utbetalt sykepenger ved konfeksjonsfab. og manufakturavd.	-	98 660.00
Underskuddet på konfeksjons- og manufakturavdelingen blir da	-	20 519.96
Underskuddet på sykkelfabrikken blir da	-	13 556.80
På legehjelp-ordningen, som også går inn under Hjelpefondet, er utbetalt til legestønad	kr.	39 779.26
Inngått i form av trekk på arbeidere og funksjonærer	-	37 873.50
altså et underskudd på	kr.	1 905.76

Legehjelp-ordningen finansieres helt av arbeidere og funksjonærer uten noe tilskudd fra firmaet.

Når vi ser på Hjelpefondet som en helhet, ligger det tross alt forholdsvis bra an, og det skulle ikke være grunn til noen forandring av stønad eller tilskudd. Fondet har vekslet med underskudd og overskudd tidligere også.

I tillegg hertil kommer at lønn under sykdom nå er oppe til behandling mellom LO og NAF, og det må være nokså opplagt at hvis det blir noen overenskomst i dette spørsmål, vil det innvirke på den nåværende ordning med tilskudd fra arbeidere og funksjonærer og bedriften til ekstra stønad under sykdom.

Bernt Svihus
regnskapsfører

Reidar Eide blir proff

Reidar Eide, som mange vil huske fra den tiden han arbeidet i modellavdelingen ved sykkelfabrikken, er reist til England der han skal kjøre profesjonell speedway.

Eide har i flere år vært en av våre beste speedwaykjørere, og vil ellers også være kjent som en av våre fremste lokale slalomkjørere.

Lykke til!

DBS Moulton i sentrum

Vår nye DBS Moulton-sykkel var sterkt fremme i rampelyset ved flere anledninger under den store britiske utstillingen "Britain 66" i Oslo i begynnelsen av mai.

En av modellene var for anledningen utstilt i Norsk Designcentrum, der den bl. a. ble studert inngående av HKH Prins Philip, Hertugen av Edinburgh. På det store bildet ser vi Prins Philip ytterst til venstre. Ved hans side står presidenten i Norges Industriforbund, brukseier Niels Frederik Aall, videre direktør Per Aarstad i Norsk Designcentrum, og direktør Otto Chr. Malterud i Norges Eksportråd.

I restauranten Caravelle på Fornebu ble det i de samme dagene arrangert en mannequinoppvisning for engelske moteklær. I finalen kom samtlige fem mannequiner kjørende inn i salen på hver sin Moulton-sykkel, i festlig sykkelantrekk. Osloavisene hadde store reportasjer fra oppvisningen, der sykkelen i en avis nesten fullstendig dominerte billedstoffet.

Pensjon etter 37 år i konfeksjonsfabrikken

Jørgine Edland i kjoleavdelingen ved konfeksjonsfabrikken passerte 67 år 26. april, og sa samtidig takk for seg etter en arbeidsdag som startet allerede i fabrikkens første spede begynnelse i 1929, og som derved kom til å strekke seg over hele 37 år. Fru Edland har forlengst mottatt Norges Vels medalje for lang og tro tjeneste.

«Jeg kan ennå huske da jeg begynte», sier fru Edland. — «Forsåvidt hadde jeg allerede arbeidet et par år for fabrikken med leiesøm hjemme. — Så en dag i 1929 kom Selma Knudsen hjem til meg. Det var bestyrerinnen, fru Anna Jahr, som hadde sendt henne opp, med spørsmål om jeg kunne begynne fast. — Det går aldri, sa jeg, for jeg hadde jo tre barn med den minste på bare halvannet år. Så ble det imidlertid til at jeg lovet at jeg i hvert fall skulle hjelpe til en ukes tid til de var kommet over den verste kneiken.»

«Hvis noen den gangen hadde sagt til deg at du skulle stoppe i 37 år?»

«Då hadde eg blekkt te de! — Nei, det må du ikke skrive for det hadde jeg ikke gjort. Men jeg drømte jo ikke om at det skulle bli slik. Når jeg nå tenker tilbake så har det vært gilde år, — i skiftende lokaler, men alltid i et koselig miljø. I kjoleavdelingen har vi på tross av at fabrikken vokste og antall ansatte kom opp i både 500 og 600 — alltid vært en liten godt sammensveiset flokk der alle kjente hverandre.»

«Litt vemodig å slutte kanskje?»

«Nei, skal jeg være helt ærlig så gleder jeg meg. Jeg tror jeg har gjort min misjon i arbeidslivet, og nå ser jeg frem til å gjøre det som andre husmødre gjør hele livet.»

«Og det er?»

«Gå rundt og drikke kaffe!»

— — —

Fru Edland vil ellers gjerne gjennom avisen få lov å rette en hjertelig takk til alle for den oppmerksomhet som ble vist henne da hun gikk av med pensjon.

Trigger til topps i cross!

Dette bildet er tatt i Bergen under første runde i norgesmesterskapet i lettvektsklassen i crosskjøring. Det viser fra venstre mot høyre: — Tor M. Ånestad, Sandnes som ble nr. 6, og så har vi de tre øvrige Trigger-kjørerne som sensasjonelt besatte de tre første plassene i denne mesterskapsrunde: Tom Ola Bull, Eidsvoll (nr. 1), Egil Aardal, Sandnes (nr. 2) og helt til høyre Thorgeir Bull, Eidsvoll (nr. 3). Nr. 4, 5, 7 og 8 var kjørere med Sachs 125 motor — og 3 av dem hadde Tempo Cross.

Det er ingen klasse for 50 cc her i landet, og motorsykler med denne motortype må derfor starte i den såkalte lettvektsklasse som innbefatter alt opp til 125 cc med maksimal ytelse 6,5 hk. Normalt yter Trigger-motoren 5,2 hk, mens ytelsen er blitt øket noe i den motoren vi har benyttet til våre Trigger Cross sykler. Resultatet er at lydnivået fra motoren blir høyere enn det som er tillatt for 50 cc motorer, og vi kan derfor ikke markedsføre Trigger Cross. Den ville i så fall bare kunne benyttes på lukkede områder, hvor registrering ikke er nødvendig.

Det er bare blitt laget 4 prøvesykler, og hensikten med disse er at vi vil få prøvet ut diverse konstruksjonsdetaljer som kan komme til nytte i produksjonen av vanlige Trigger modeller. Vi får samtidig anledning til å bevise at den lille 50 cc Trigger motoren virkelig er robust og driftsikker, og at den hva fart og akselerasjon angår kan ta kampen opp med «Standard» 125 cc motorer.

Trigger har hittil startet i 16 NM-heat (Aardal 4 runder à 2 heat i fjor og de 4 karene på bildet i 2 heat i første runde i år) og fullført samtlige. Dette er et glimrende resultat når man ser hvor ofte Cross-deltakere må bryte et løp av en eller annen grunn.

A. K. Ø.

Vern deg selv!

For å verne de ansatte mot ulykker i industrien blir der hvert år investert tusenvis av kroner. En investering som er vel anvendt både menneskelig og bedriftsmessig sett. De ansatte skånes for uhell, sykefravær — eller kanskje enda verre, invaliditet eller død. De selv og deres pårørende skånes for økonomiske bekymringer og andre sorger som følger i ulykkenes spor.

Bedriften på sin side får en fornøyd arbeidsstokk som føler at det ikke bare ensidig spekuleres på hvor meget der kan trekkes ut av hver enkelt, men at der også tenkes på dem som mennesker.

Vi skal heller ikke se bort fra at bedriften også har rent økonomisk vinning av å drive et utstrakt vernearbeid. I forbindelse med mange personskader er der gjerne større eller mindre skader på maskinen eller verktøy. Bedriften mister trenet og godt innarbeidde folk og må i mange tilfeller trene opp nye, kanskje bare for en kortere tid. Dette medfører utgifter til opplæring, og samtidig mindre produksjon.

Nå må vi ha det klart for oss at det ikke er alle maskiner og innretninger som kan vernes like effektivt. Her må vi ta hensyn til utgifter til verningen som i mange tilfeller kan være ganske store. Likeledes må vi ta produksjonsmessige hensyn.

Under slike forhold er det operatøren må være aktpågivende, og framfor alt ikke bruke klær eller annet utstyr som kan være årsak til skader. Ting som ringer, løst sittende klær, sko som ikke griper godt på underlaget kan, og har, i mange tilfeller vært årsaken til bedriftsskader.

En løst strikket genser som den på fotoet er som skapt til å forårsake bedriftsskader. Den er på ingen måte egnet bekledning for operatører som betjener maskiner.

I dette tilfelle var operatøren heldigere enn vi har lov å vente. Da han var trukket så langt inn mellom akser og tannhjul som det var mulig å komme, stanset motoren, og hjelpen som kom til kunne bare slå ut strømmen og reversere maskinen for hånd, slik at de fikk operatøren løs.

Han kom fra uhellet med et par små skrammer på armen, og kunne fortsette arbeidet uten fravær.

La oss alle hver på vår plass gjøre hva vi kan for å redusere antall av bedriftsskader. Dette kan vi oppnå ved at alle bedriftene går inn for et positivt vernearbeid, og at de ansatte er aktpågivende og nytter det verneutstyr som bedriften har anskaffet på en hensiktsmessig måte, og sist, men ikke minst at de er kritiske med det personlige utstyret de nytter.

A. Henriksen

Rebus 1966

Dette bilde kan vel i grunnen ganske godt stå som en slags slutt-rebus etter sommerens rebusløp. — Vi nevner ingen navn. Noterer bare ganske kort at de startet i tekstilavdelingens løp som nr. 8, og at de endte som nr. 8 på resultatlisten, — fordi «me trudde det va' det så va' vitsen!»

— — —

Tekstilavdelingen arrangerte sitt løp tirsdag 14. juni, mens sykkelfabrikken var i ilden kvelden etter. Tilsammen startet det vel 40 biler i disse to løpene, som var lagt opp som en blanding av skjemt og alvor, og som holder på å utvikle seg til en fast tradisjon.

Tekstilavdelingens løp ble vunnet av Per Olav Egeland, — som hadde Oli Thunold, Gerd Gimre og Arne Fjogstad med seg i bilen. (Det var forøvrig det samme mannskap som vant også i fjor.) — Det sterkeste laget i sykkelfabrikkens løp besto av Albert Auestad (bilfører), Leif Bjaanes og Arne Johan Stangeland.

Vi gratulerer!

Svein *Øiestad* er forfremmet til salgssjef ved vår manufaktur engrosavdeling, etter Hallvard Hatteland som er sluttet for å gå over i annet arbeide.

Svein Øiestad begynte hos oss i 1955 som butikkekspeditør i herreavdelingen. Han har nå i flere år vært en av våre reisende i Nord-Norge, i den siste tiden som salgsrepresentant for konfeksjonsfabrikken.

I Øiestads tidligere stilling som konfeksjonsreisende i Troms og Finnmark er ansatt Alf *Kvinge*, som i flere år har arbeidet som reisende i disse distriktene.

Våre brudepar

1. *Jens Reidar Lillebø*, hovedkontoret, tekstilavdelingen, giftet seg 30. april med *Berit Gjesdal.*

2. *Anne Brit Hamre*, konfeksjonsfabrikken, giftet seg 26. februar med *Peter Johan Johannessen.*

3. *Marie Kopren*, husmorvikar, giftet seg 2. april med *Harald Sele.*

4. *Gunnvor Vold*, konfeksjonsfabrikken, giftet seg 7. mai med *Tor Lande.*

5. *Aslaug Skjæveland*, konfeksjonsfabrikken, giftet seg 21. mai med *Magne Skretting.*

6. *Anne Karin Martinsen*, konfeksjonsfabrikken, giftet seg 30. april med *Lars Wendt.*

7. *Henny Voll*, konfeksjonsfabrikken, giftet seg 28. mai med *Oddvar Nesse.*

8. *Berit Torbjørnsen*, metervareavd. i manufakturforretningen, giftet seg 28. mai med *Olav Gilja.*

1

2

3

4

5

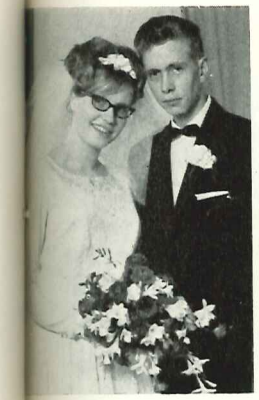

6

7

8

Ny stilling

Tekstilingeniør Helge *Opsal* er ansatt ved konfeksjonsfabrikken med arbeidsklær som spesialfelt, og med salg til storindustrien som spesialområde.

Opsal er stavangermann, og har i de siste 14 år arbeidet for tekstil- og konfeksjonsbedrifter i Bergen og på Østlandet.

---

†

Tor Magnar *Berge* i motorsykkelmonteringen hadde bare arbeidet sammen med oss et snaut år da han brått ble revet bort ved en trafikkulykke 28. mars. — Han hadde allerede vunnet seg mange venner blant sine arbeidskamerater, og var en frisk og kjekk ungdom som vi alle satte stor pris på. Tor Magnar ble bare 19 år.

Vi føler med hans pårørende i den store sorgen, og lyser fred over hans minne.

Sch.

Åge *Austdal i rammeavdelingen* døde brått 17. april 46 år gammel. Budskapet om hans død kom helt uventet, — og gjorde et dypt inntrykk på oss alle.

Åge var en flink arbeider og en munter kar som det alltid var hyggelig å slå av en prat med. Vi lyser fred over hans minne.

Sch.

Vi gratulerer!

Dagfinn D. *Stangeland* var 50 år 26. april. Han begynte ved sykkelfabrikken i 1934, og ble senere flyttet over til kraftfôr- og gjødningavd. I de siste årene har han vært ved dongerilageret på konfeksjonsfabrikken.

Einar *Rovik* var 50 år 14 mai. Han ble ansatt ved konfeksjonsfabrikken i 1936, og var fortoller i noen år, før han i 1941 ble overført til vaktkontoret der han nå har vært sjef i 25 år.

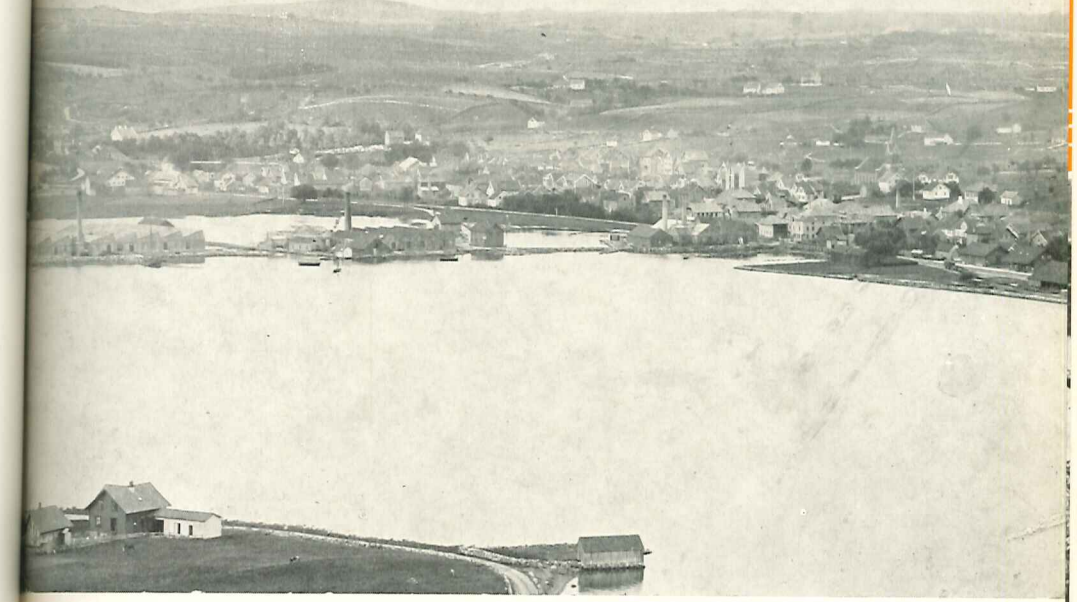

Sandnes før og nå

Det ligger over 60 års utvikling mellom disse to bildene. I første rekke vil man feste seg ved hvordan havnebassenget er skrumpet inn siden den gangen ved århundreskiftet da ullvarefabrikken lå nesten midt i sjøen. Og dernest vil man også bemerke hvordan tettbebyggelsen har spredt seg nesten utover alle blåner.

Vi ønsker alle våre lesere en riktig god sommer

Jonas Øglænd
AKSJESELSKAP SANDNES

DAHLES TRYKKERI